

Forfatter: Sthen, Hans Christensen

Titel: Trøst i Liffs fare, oc Sorrig for dette Liffs Næring

Citation: Sthen, Hans Christensen: "Trøst i Liffs fare, oc Sorrig for dette Liffs Næring", i Sthen, Hans Christensen: *En liden Vandrebog*, udg. af JENS LYSTER ; JENS HØJGARD , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1994, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-sthen01val-shoot-workid72240.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En liden Vandrebog

Trøst i Liffs fare, oc Sorrig for dette Liffs Næring.

Mit Hierte hui gremmer du dig,
Bedrøffuer dig saa sørgelig,
For Verdsens timelig Gods:
Din Trøst sæt til din HERre Gud,
Der alting skabte met sit Bud.
Hand vil eller kand dig ey forlade,
Hand veed din trang, din Nød oc skade,
Hans er Himmel oc lord,
Min Fader oc min HERre sød,
Som staar mig bj i all min Nød.
Du est min Gud oc Fader sand,
Dit Barn du ey forlade kand,
Dit Hierte er Faderligt,
Ieg er en lordklimp met stor Brøst,
Paa lorden veed ieg ingen Trøst.
Den Rige paa sit Gods trøster sig,
Men ieg fortrøster mig paa dig,
Er ieg end her foract:
Saa veed ieg vel oc visselig troer,
At dine Tienere din Hielp faar.
Helia sig huo fødde dig,
Der Regnen forholtis vnderlig,
I den suare dyre Tid:
I Zidons Land en Encke rund,
Til den Gud sende dig samme stund.
Oc at du ey skulde lide Nød,
Der du drogst did, som Gud dig bød,
Oc hans Befalning gjorde:
Dig førde Raffne Kiød oc Brød,
Aarle oc silde til din Føde.
Du sadst vnder et Enebær Træ,
Der Engelen kom oc lod sig see,
134 Hand førde dig Vand oc Brød,
Du gickst der effter en Vey saa lang,
Til Horebs Bierg vden Hungers trang.
Ioseph bleff til Ægypten sold,
Oc der i Fengsel kast met vold,
For sin Gudfryctighed:
Men Gud hialp hannem til HERre Naffn,
Hans Venner til stor ære oc gaffn.
Gud haffde Daniel ey forgæt,
Der hand blant Løwerne vaar nedsæt,
Sin Engel sende hand did:
Hand hannem Mad da føre lod,
Ved Abacuc sin Tienere god.
Den trofaste Gud ey glemme vild,
De tre Mænd som vaare kast i Ild,
Sin Engel sende hand did:
Lod dem beuare fra Ildens glød,
Oc hialp dem saa aff all deris Nød.
Ionas kunde Guds hielp ocsaa faa,
Der hand i Hualfiskens Bug laa,
Tre Dage oc Nætter tre:
Gud met sit Ord det visselige gjør,
At Fisken hannem paa Landet før.
O Gud du est endnu saa rijg,
Som du haffuer været euindeligen,

Til dig staar alt mit Haab:
Min Siel beuar oc gjør hende rjg,
Saa haffuer ieg nock euindelig.
Den timelig ære vil ieg ombere,
Den euige lad mig visse være,
Som du forhuerffuet mig:
Alt ved din bittre haarde Død,
Det beder ieg dig O HErre sød.
Alt det denne Verden er aff fuld,
Det være sig Penning, Søloff eller Guld,
135 Rijgdom oc timeligt Gods:
En liden stund det bliffuer ved,
Oc hielper ey til Salighed.
Ieg tacker dig Christ O Guds Søn,
At du gaffst mig denne Kundskaft skøn,
Ved dit Guddommelige Ord:
Forleen mig oc Bestandighed,
Min arme Siel til Salighed.
Loff, ære oc prijß skee dig allen stund,
For din Velgierning mangelund,
Ieg beder dig inderlig,
Lad oss ey fra dit Ansigt blid,
Forskiudis bort til euig Tid.